

22

עין משפט
נר מצוה

י"ח א מ"י פ"ח מהלכות
פרה לדומה הלכה ג
סמג עשן דס:

תורה אור השלם

1. והעם צלו מן החרדן
בעשור לחשוש הראשון
והצנו בגלגל בקצתו מרחוק
יירוח: ירשע ד' ט'
2. והצנו בני ישראל
בגלגל ועשו את הפסח
בארבעה עשר יום
לחשוש בערב בערבות
יירוח: ירשע ה' י'
3. בעת החרדן אמר י'
אל יהושע עשה לך
חרכות צרים ושבו מל
את בני ישראל ששית:
ירשע ה' ב'
4. כי מליו דוד כל העם
היציאים וכל העם
היורדים במדבר ברדך
בצאתם ממצרים ה'
מליו: ירשע ה' א'

תוספות ישנים

לא עדיף יום הכהנים
מים הללו ויום דקדוק
היה חסדו כיום הללו
לענין דלדך התהנות
שבעה ימים מקבל אהבה
מי עול ששונה נחת
מקבל אהבה ודאמר לך
עקבה דאמר תהנה כס
כעשה יפדו לדין יום
הוא חסדו היה דאמר
לעולם כי שעה קודם
הוא: א"כ שעה קודם
יפדו תלמודא ומה שנת
ופשט תלפיון יום חסד
הוא: חסדו מילה יום
הוא שזו שעה שנת גורס
ודלמה תלפיון יום חסד
הוא: חסדו מילה וזה
דלדך תלמודא דהא שנת
ענין מן קרישטא דאמר
ודלמה תלפיון יום חסד
ספר חתום:

לעלל כי עמא דהא עמא מקבל הווא
דנאמך בקרפ דס טחטא (ומהי דף
גא.) מי טחטא שנטמא מטרין שרי
דנא. עמין עילוי הווא טעור:
דרלמא פסח חבא בנזמא
הווא. תימא אס כן קרא למה לי
דפרק בנמא דנחסי (דף קסא.)
דייק קרי שמוין דאף צדור לא
הקרינו אלא פסחוס וזכות הקבוע
לסא זמן מדכתיב (וישע ה) ויעשו
אח הפסח בגלגל למה לי קרי אלא
אח קמשמן על דחונה דהו שני
פסח קרי דללו ענין פסח לא קריב
ורבין הווא מיבעי ליה כדר' יוחנן
משום רבי גנאה דערל מקבל הווא
ואמך רבני יחזק דעדיפא פסחמי
הכא דנחסי דלמא שעשו פסחמי
טעור: **לד' יתנה פייט** מ"ה
לאברהם אבינו. ומ"מ אברהם פרע
מיתלן אש"י ללא נטויוס דנאמך
בבר' (פ' ס"ד ומ"ו) דאפי' עירוב
בנשילין קריס ווא"ת אס לא יתנה
פריעה עד וישוע היכי גמרין מיניה
הא כמי (ויקרא כ) אלה המצות
ששין נביא רשאי לתעד דבר מעשהו
ויש לומר דהלכא למשה מסתי הווא
וישוע אסמיה אקרא:

בְּקוֹנְטֵרַם נָרַם אֵם בֶּן מֵאָ שָׁוִי.
וּמֵאִי שָׁנִית עֵשִׂית בְּהֵאֵפִי
נִפְסָה הָיָה וּמֵאִי וְדִלְמָא וְלִיג אֵלָּא
לְאִקְוֹסִי וְלֹא וְדִלְמָא וְרִי"ח מִפְרָשׁ דְּמֵאִי
שָׁוִי וּמֵאִי שָׁנִית כֹּוֹלֶה חֲמֵלָא מִיִּתְלָא
הָיָה וְגִרְסִינִי וְדִלְמָא לְאִקְוֹסִי כִּי
וְהֵאֵי חֲמֵל וְלֹא פִרְעֵשׁ וְגִנִּי זֶה לֹא
מִשְׁנִי כְּמִסְתָּקֵם מִיִּדִּי אֲרֵךְ קוּשִׁיא:
סוּרָה מִיִּזְחָה בִּי. הֵק' שָׁנִית יִתְחַךְ
לְהֵן דְּהֵכָא דְרִישׁ מִפְרָשׁ מִיִּתְלָא

המסעבין את המילה והתם (ולקח)
 דף עב. דרש' המול ימול לציץ כר'
 ויחיל לו ר"ת הקהל ציץ המסעבין
 את הפריעה ואלר"י נראה
 דלע"ג דנעטווה אברהם על הציץ
 דרש'ו להו שפיר מקרא דישוע דהא
 כי פריך נמי דלמא הך דלא מהול
 איהו שום חדוש בקרא דישוע אלף
 אמן שצבר נעטווה חסלה דאם תאמר
 אהם כן שזי נמי דאחרי צפריעה מצי
 תלימיר דנעטווה אברהם ויסי מוכח
 מינה דלא ניתנה פריעה לאלהים
 ציץ לומר דאין לו לומר שנעטווה

אלא מאי דכתיב ביה כדריה כגון זינין דדרשיין מהחול ימול דמשמע
ולזינין אחא ולא לפריעה דהחול ימול משמע דבר העשכב גוף המיה
ו"ה"ק לא כינתה פריעה כדכתיב כיון מלך חסד אברהם אלה יאושע:
מ"א **מנחם** "א מנחם" משמע דלא חסד כלל וצפרקיי דל' אליעזר
(פ' טו) משמע שמו דקאמר מי מנה עפר יעקב ארז כל
המדבר שהיה מלא מערליותין של רמז ויבנהגת פתרים דרבינו
נחמן גמי משמע שמו לא פרשו דכאב זהו כל אותן ארבעים
נתי שחיו ישראל במדבר לא היו פורעים מפני עיני הדרד:

מח' טעמא "א טהור" ב"י, ואם תאמר ואין היו אוכלים קדשים או אפילו בשר כלל כיון שלא מלו שלא הותר להם בשר תאמר אלא על פי שטמים ועל אשור בקדשים ואפילו אם מלו ולא פטרו כמו שפירשנו בפרקי דרבי אליעזר ומגבלת ספרים מ' ה"א' מ'קדק דערל מקבל הואה מאבותינו ו"ל דיו"א מ'מרים מ' אכלו קדשים אכל בצבאר תאמר היא מותרים שלא נאסרה להם דלא אפשר בהקדשה שרי בשר תאמר

הערל פרק שמיני יבמות

מעשה לעם. כגון ששלחתו חמה אחר חרות היום זה ח' ימים: וזהני
לודעה. שם חכם: יום הבראשון כיום הולדו. צריך להמתין שמונה
ימים: מאי לאו. הכי קאמר מה יום הולדו לא צעין מעשה לעם
אף יום הבראה לא צעי מעשה לעם: לא עדיף יום הבראשון כו'.

וזה דתנא לודא יום הבראתו כיום
הולדו הו' אחא לשמשעין שרין
להמחין עד יום שמיני: דכאיב ליה
עשיה ליוקא ואיפסח. בין עשיה
לאכילה וכן נותין כשעש' מיס' אלא
למי שחללו חמה: חנושין. כשעת
עשיה ומזות מילה מוטלת עליהם
ולא על אחריים והם אינן יכולין
לעשות את פקדון ושחט שולחן עליהם
ואשמעין קרא שחט ילאו כשעת
אכילה מילת בני משמ' חנושין
שחטילא ולד ראשו חוץ לפרודור.

שחוציא ראשו חוץ
 יא יכין שיצא לאויר
 חתם הפתוח שאלמלא
 ילו שעה אחת הכא
 היה אישתא אישתא
 ידידה אי הכי כל
 היה אישתא דאימיה
 יכא דלא מעוי אבל
 יאמר ר' יוחנן משם
 ל הוזה שכן מצני
 יאה כשהן ערלים
 הירדן בעשור לחדש
 מהילי משום חולשא
 עבד להו לאו כשהן
 פסח כלל לא ס"ד
 פסח מתקף לה מר
 הבא בסומאה היה
 יא מלו וטבלו ועשו
 מרה בר יצחק אמר
 מילה אברהם אבינו
 יאמר ה' אל יהושע
 וגו' ודלמא הנך דלא
 היו כל העם היוצאים
 א"כ מאי שוב אלא
 ת לאקושי סוף מילה
 מילה מעכבת אף סוף
 אלו הן יציין המעכבין
 היה את [רוב] העטרה
 רב רבינא ואיתימא רב
 ב"ב "בשר הוזהר את
 במדבר מאי מעמא לא
 שום חולשא דאורחא
 ואיבעית

לחזר מילה ומצאת הוזה שנים מחוסרת זמן. ואית דמפרש ליה הוזה
משום דכל הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר ולא מילתא היא דהא
אמר רבי יוחנן בפרק האשה במסכת פסחים (דף צג.) לא שנו אלא
ערל עובד כוכבים אבל ערל ישראל דברי הכל טעול ואיובל מיד את
פסחו ומנצח ולשון ראשון משעתי מפי (ה) הוקן: א"כ מאי שוב.
דמשמע עובד אחריתי אללא ש"מ לפרעיה: ומאי שנים. שנים
דרדשת שוב שנים מאי חדרוש ביה: ל"א מאי שוב ומאי שנים אללא
לאו לפרעיה. ולהאי לישנא גרמין דולמא לתקושי סוף מילה כי ואלו
לפרעיה אחא אללא לעיוב (ו) סוף מילה. ל"אן שנתיירו שלא
חקך כל הערלה: את רוב גובהה. אע"ג דאין רוב הקופה:
רוח

ביון דלגטוו על הפרעיה ולא פערט כאילו לא מנו דאז לאו הכי ופרט וואסס אכלו קדשים אצל הילודים במדבר שלא מנו לא ואחר שאין יעילין לנאכל קדשים מירי דהוא אכזי ואיל דהיכא בדפירש צ"ח דחולין (דף י"ח ע"ב);

מסורת הש"ס

שבת קלה. (ב) ונכרייתא
מנחתי אלא רבי שמלאי
יש הכי גמדה ל: וכן
אלא הנהו כפי תיקון
וי ציל והאיתמר:
גמדה ל: (ד) וזמני קמא:
שבת קלה. לעיל מה:
ציל ואמר. (ו) ולעיל מה:
שבת קלה. (ז) וכן הוא
ידא בגמרא דילן קמא
קמא אגריס אית
פיל עירובי תבשילין:
(ח) ושבת קלה.

הגהות הב"ח

(ד) רש"י ד"ה הוזהר וכו'
פי' מוררי הזקן: (ב) ד"ה
א' מאי וכו' אלף לעיבור
ף מילה הפס"ד והפס"ג
מ"ה סוף מילה:

מוסף רש"י

[illegible]